

ת"ד 5943/07/14 - מדינת ישראל נגד זיוה דולב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5943-07-14 מדינת ישראל נ' דולב
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיוה דולב

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד פיינבלט

הכרעת דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש, בגין סטייה שלא בבטחה, עבירה על תקנה 40 לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ונהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 1.5.13, נהגה הנאשמת ברכב בכביש מספר 2, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה לפני מחלף גלילות, סטתה ימינה כיוון נסיעתה, חסמה דרכו של סמינה שי, שנהג אותה עת בקטנוע, בנתיב הימני, בתגובה ניסה המעורב לחמוק, על ידי סטייה ימינה לעבר השול, אך רכב הנאשמת המשיך אף הוא בסטייתו עד לשול ימין ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל הרוכב חבלה של ממש - שבר בברך שמאל, שהצריך ניתוח והשתל פלטינות לשלם איחוי. כמו כן, לדבריו, נקבעה לו נכות בשיעור של 20% על ידי ביטוח לאומי.

הנאשמת כפרה באחריותה לגרם התאונה, אך הודתה בתוצאותיה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העיד שי סמינה, רוכב הקטנוע המעורב והוגשו, בהסכמה, המסמכים הבאים:

1/ת - תעודה רפואית בעניינו של העד, ת/2 - הודעת נאשמת, ת/3 - מזכר

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותו של עד התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהגה ברכב, כמפורט לעיל ואילו המעורב, נהג בקטנוע בנתיב הנסיעה הימני, כאשר בכוונתו לעלות על הגשר המוביל לכביש 5 למזרח. עת הבחין העד בסטיית הנאשמת ימינה, מנתיב הנסיעה השני משמאלו, החל אף הוא בסטייה ימינה, לעבר שול ימין, על מנת לנסות ולחמוק מן הרכב, אך הנאשמת המשיכה בסטייה ונעצרה בשול ימין, שם פגע בה המעורב, עם חלק קדמי שמאלי של רכבו בחלק האחורי ימני של רכבה.

המעורב נחבל בגופו, כתוצאה מהתאונה, כמפורט לעיל.

המעורב נחקר ארוכות על ידי ב"כ הנאשמת לגבי העדר כיסוי ביטוחי במועד התאונה, כמפורט בפרוטוקול.

המעורב נחקר והעיד כי אינו יודע להגדיר את מצב התנועה במקום, בעת התאונה, אך לא היו פקקים.

ב-ת/2, מסרה הנאשמת כי הייתה בדרכה לאוניברסיטת תל אביב ובשעה 08:10, הורידה את בעלה בתחנת האוטובוס בצומת גלילות. לאחר מכן, נוכח עומס התנועה, שמנע ממנה להשתלב בנתיבים השמאליים ולהמשיך דרומה בדרך נמיר (המשך כביש 2), רצתה לעצור בשול, על מנת להשתמש באפליקציה WAZE, שתסייע לה להגיע לאוניברסיטה דרך כביש 20 לדרום.

לפתע, חשה מכה מאחור, עצרה וראתה את המעורב, שנפגע בתאונה. בעלה של הנאשמת נשאר לצדו של המעורב עד שפונה על ידי אמבולנס, לבית החולים.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד והוגשו המסמכים הבאים: **1/נ - צילום תעודת ביטוח לרכב המעורב, נ/2 - טופס הודעה על תאונת דרכים, נ/3 - דו"ח פעולה**

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשמת והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהגה ברכב, כמפורט לעיל, הכביש היה עמוס בכלי רכב ובמהלך נהיגתה, בנתיב הימני, רכב לפניו עצר, היא עצרה ולפתע, הרגישה מכה בחלק האחורי של הרכב וירדה לשול ימין על מנת לראות מה קרה. בשול ראתה כי המעורב פגע ברכבה ונפצע. הנאשמת ניסתה לשוחח עם המעורב, אך הוא לא שיתף עמה פעולה ולכן, התקשרה לבעלה וביקשה כי יגיע למקום. פאראמדיק שעבר במקום עצר ובהמשך, הוזמן אמבולנס ובעלה של הנאשמת דיווח למשטרה על קרות התאונה.

מספר חודשים לאחר מכן, נשאלה הנאשמת שאלות לגבי שעת התאונה, על ידי חוקר מטעם חברת הביטוח של המעורב, שטען כי התאונה אירעה בשעה 09:00 והנ"ל הראתה לו כי כבר בשעה 08:26, שלחה לסוכן הביטוח שלה הודעת טקסט, בטלפון הנייד, עם פרטי האירוע.

לדברי הנאשמת, אם הייתה אכן בנתיבי הנסיעה השמאליים, שאינם מובילים לגשר, הייתה ממשיכה בנסיעה ישר, לדרך נמיר ולא היה לה צורך לסטות ימינה.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי מדובר בפעם הראשונה בה נדרשה להוריד את בעלה בתחנת האוטובוס במקום ולכן, לא ידעה שתתקשה להשתלב בנתיבים לכיוון דרך נמיר.

הנאשמת נחקרה ואישרה כי לא הבחינה במעורב עד למכה ברכב.

הנאשמת נחקרה לגבי סתירות בגרסה שמסרה במשטרה, לפיה, מיד לאחר שחשה במכה ברכבה, עצרה, בעוד שבבית המשפט העידה כי לאחר המכה, סתה לשול ימין ואז עצרה. הנאשמת השיבה כי אינה זוכרת מה מסרה במשטרה ואין לה מה לומר על כך היום.

לשאלת בית המשפט, בהקשר לשאלה שנשאלה ב-2/ת, "הספקת לרדת לשוליים" ולתשובה "כן", השיבה הנאשמת כי כוונתה הייתה כי אחרי קיבלה את המכה ברכב, ירדה לשוליים.

ב-1/ת, ניתן לראות כי תעודת ביטח החובה שולמה ונכנסה לתוקף, ביום 1.5.13, בשעה 08:47.

ב-2/ת - ציין המעורב את השעה 09:00 כשעת התאונה וזאת בטופס שמילא בעצמו ולא בתשובה לשאלה שנשאל, כפי שטען בבית המשפט.

ב-3/ת - ציין השוטרת, אסתר בן דוד, כי קיבלה דיווח על התאונה שבנדון, כבר בשעה 08:43.

דין והכרעה

מדובר בשתי גרסאות סותרות באשר לאופן קרות התאונה ובית המשפט לא יוכל להכריע ביניהן ללא כל ממצא אובייקטיבי - בין אם עד ראיה לאירוע או ממצא חפצי כלשהו מזירת התאונה.

ממצא שכזה לא הובא בפני במסגרת פרשת התביעה, שנסמכה כולה על עדותו של המעורב וגרסתו לאופן קרות התאונה ובהעדרו, אין כל סיבה להעדיף גרסת המאשימה על פני גרסת הנאשמת, קל וחומר, מקום בו עדות עד התביעה עשתה רושם לא אמין ומתחמק.

בחקירתו הנגדית של העד, השכיל ב"כ הנאשמת לערער את מהימנותו, בכל הנוגע להעדר הכיסוי הביטוחי בעת התאונה ולפעולות שניסה העד לנקוט, בהקשר לדיווח על שעת התאונה, כדי ליצור מצג שווא, כי היה מבוטח כדין, בזמן התאונה.

מכלל הראיות שהביאה ההגנה, אני קובעת כי שעת התאונה הנה בין 08:25 ל-08:40 ולא מאוחר מכך.

גרסת המעורב לפיה לא היה מעורב ולא היה לו כל עניין, לכאורה, בהליך שניהל סוכן הביטוח שלו מול חברת הביטוח, אינה סבירה וזאת בלשון המעטה, נוכח תוצאות התאונה והחבלות שנגרמו למעורב.

בנוסף, לא עשתה המאשימה כל מאמץ להעמיק ולחקור באשר לנסיבות התאונה, הודעת הנאשמת נגבתה באופן לקוני,

שרב בו הנסתר על הנגלה בכל הנוגע לנתיב נסיעתה נאשמת ומקום קרות התאונה, אם בנתיב הנסיעה או בשול, לא הייתה כל התייחסות לטענת המעורב, כי בעלה של הנאשמת היה עמה ברכב במועד התאונה ולכן, סתה לעבר תחנת האוטובוס במקום והנאשמת לא נשאלה בחקירתה הנגדית, מדוע לא הביאה את בעלה לעדות בבית המשפט, לתמיכה בגרסתה.

אוסף כי גרסת הנאשמת אינה חפה מתמיהות, שכן אם המגע בין כלי הרכב היה בנתיב הימני, דהיינו, חזית אחור, כיצד זה מצאה הנאשמת את המעורב פצוע בשול, לאחר שסתה לשם, לגרסתה?

כאמור לעיל, הנאשמת לא עומתה עם סתירות בגרסתה, לא במשטרה ולא בבית המשפט, אך לא ייתכן חולק, כי על מנת שיינתן משקל כלשהו לסתירות אלה, על המאשימה להציג תחילה ראיות של ממש במסגרת פרשת התביעה וכמפורט לעיל, אין די בעדות המעורב, שלא אוכל ליתן בה אמון בנסיבות המקרה שבפני, כדי שהמאשימה תצא ידי חובתה.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מאחריות לגרם התאונה המתוארת בכתב האישום.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, במעמד הצדדים